

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conta de 16 números.

A L' ORDRE DEL DIA.

—Don Juan. ¿Qu'es axò que m'han dit? ¿Còm es que no vòlen fé *Fires* per Ciutat?

—L'amo'n Tòni. Aquestes son ses nòves que corren. S' Ajuntament, á pesá de s' *Excel·lència* que li han donat, té es séus fondos que de cada dia son ménos *excel·lents*, y per axò diuen qu'ha resòlt no fé *Fires*, y fa bé.

—¿Qu'ha de fé bé! Majó motiu per ferlès si no té fondos. Aquí á Ciutat, còm que rès se puga fé més que á fòrsa de such de doblés. A nòstros per la vila ses *Fires* en lloch de mermarmós es capitals los mos aumentan.

—¿Y còm heu feys? explicaúvos.

—¿Còm heu fèym? Ell no es s' Ajuntament es qui fa ses *Fires*. Es sa gent qu'hey acudeix d'altres viles; y es Municipi aprofitant sa concurrència sòl cobra un tant de cada trast, si heu tròba per convenient. ¿No'n mancava altre? Si es señós Retgidós qu'amb una plomada han volgut fé esvortá ses *Fires* abans de neixe, s'haguessen prèns sa molèstia d'aná á sa *Fira* de Binisalem ó de Manacor diumenge passat á pendre dos doblés d'informes, s'hi haurian mirat més en lo que feyan.

—¿Ca! ¡ca! ¿Vos que pensau qu'es nòstros Retgidós no son gent de qui fa fé, y homos de qui ha dalt?

—Jò no sé qui son ni heu tench mesté sèbre. Lo que sé es que lo qu'han conseguit amb axò qu'han fèt, es desacreditarsè per dins tota la pagesia; perque'n un principi la cosa marxava bé, dirigida per una Societat de partículas. Però á la cuenta s' Ajuntament los tregué sa carn de s'òlla. ¿Y perque? Per fé lo des cá de s'hortolá que no roega ni deixa roegá.

—Se coneix que vos no los feys massa la pia á n'es nòstros pares de la Pàtria.

—Era tan bò de fé axò de mòure *Fires* pe s' Ajuntament de Ciutat, si hagués tengut dos dits de front no més, que jò no comprench aquest bugat y

fins arrib á mal pensarme si hey deu havè qualque cosa devall es terròs. Còm som pagés y visch enfòra no los puch fé l'abre.

—¿Tan bò de fé heu trobau vos, sembrá *Fires* aquí ahont may n'hi ha hagudes?

—Ydò ja heu veu si ley tròp bò de fé. Bastava que'l señó Batle ó *Alcalde*, còm diuen vostés per Ciutat, hagués publicat un bando dihent, una cosa parescuda á lo que va dí fa tres anys es Batle de Manacor, y ferhó publicá demunt es periòdichs y papés estampats. No més qu'hagués escrita una circula concebuda en los termes sigüents: «S' Ajuntament de Palma ha resòlt que es tres diumenges seguits, tal y tal y tal sian *Fires* dins Ciutat, y convida á totes ses viles y llogarets á que vengan á vendrerhi es séus fruyts y productes; qu'ell ja s' cuydará de que tròpian locals apareyats;» era lo suficient perque es pagesos hey acodissen d'en gom en gom y cayguessen còm á calabruix dins Ciutat. Y no dich rès enguañ que tenen tanta cohita que vendre y que tant podrán gastá amb alhaques y ròbes.

—Però, s'apareyá es locals necessitava fondos gròssos y s' Ajuntament no pòt carregá amb aquest gasto enorme.

—Que m'ha de dí á mí. Cap gasto. ¿Que no están apareyats es trats cada any pe ses altres *Fires* de Sant Tomás y del Ram? ¿Qu'hey gasta may rès per fé aquelles *Fires*? Y si la Rambla no hagués bastat per sa molta concurrència allá tenia sa plassa de ses Comèdis y es Mercat y es Born y tir per cantá. Si sa pòrta no era suficient p'es molt de bestia, allá hey ha es vall de sa Pòrta de Jesús, ahont pasturavan es cavalls d'ets *húngaros*, amb bona ombra tot lo dia, y costa per devallarhi. ¿Y si haguessen duyt mitja vila, tantes plasses hey ha per dins Ciutat espayoses per emprarles si hey hagués abundancia de concurrents! ¿Que m'ha de dí vosté á mí!

—Ara comens á comprendre sa vostra idea. Voleu dí qu'hauriau venuts tots aquests trasts á un tant cada dia de *Fira*, á mitx real per exemple y tot axò en vés d'essè sangries á sa caixa ja

més que sangrada de s' Ajuntament, hauria estat un bon bròu per donarli fòrsa y vida.

—Ay ydò, ¿que m'ha entès ara?

—Però haurian estades ben seques aquestes *Fires* sense *Fèstes* de cap casta.

—Seques havian d'essè per ara. Ja haurian tornades homides del tot amb el temps.

—No estava bé axò de no fé cap *Fèsta*.

—Ell n'hi hauria hagut més que no n'haurian volgudes de *Fèstes*. Bastavan ses qu'haurian nascut espontáneament. Es tendés mateixos, es botigués, es veynats les haurian fètes sense que s' Ajuntament hagués hagut mesté donarlos sa sampenta. Y heu ha sabut fé tant bé que al lloch de favorí aquestes pacífiques y convenientes manifestacions des pòble, que caracterisan sa població, y li donan atracliu; los ha entimat un crescut arbitri, còm qui dí «Qui voldrá *Fèstes* enguañ les beuré salades.»

—Ara l'ha rebaxat á n'aquest òret. Y tornant á s'assunto lo que jò pens es que ses *Fires* son fètes per vòltros pagesos; y qu'á Ciutat no hey ha que pensá en fernè. Y sinó ja véreu lo que succehí l'any passat á pesá des molts de doblés qu'arribaren á arreplegá.

—Succehí lo qu'era natural que succehís. Ses comissions anaren moñint es quatre doblerets que tenia tothom dispòsts per gastos superfluxos, los enterrá devall terra en canonades de *gats*. (No sé si heu dich bé); y quant vengué un pagés amb una porcella y l'enviaren á n'es Camp d'En Serralta no hey trobá ningú que tengués cèntims per comprarley y hagué de tornarsen per allá ahont havia vengut, cul batut y cara alegre.

—Y suposat que vos sou un homo intel·ligent en es pareixe amb axò de *Fires*, ¿que trobau? ¿podriam encara prová de fernè enguañ á Ciutat, ó hem de renunciá á n'aquesta millora *per in eternum*?

—¿Ca! ¡ca! Si vostés vòlen *Fires* encara tot hey es. Vostés lo qu'han de fé es aplegarsè dos ó tres señós d'*in florència* y presentá una instancia á sa Diputació ó á n'es Governadó diguent, que desitjosos d'establí ses *Fires* dins Ciutat tals y còm s'acostuman celebrá dins

Mallorca, axò es dins tres diumenges de tira, perque ningú pèrde es séu jornal; li suplican se serveixca anuncià à la pagesia per mèdi des periòdichs y Bolletí qu'es tres diumenges sigüents, es à sèbre: es 30 de Joriòl, dia des Carro de la Beata; es dia 6 y es dia 13 d'Agost seràn *Fires* enguañy dins Ciutat; y que aquestes *Fires* se repetiràn cada any es derré diumenge de Joriòl y es dos primés d'Agost, per establí definitivament ses *Fires* en dies señalats, qu' es una còsa interessant perque s' hi arrèlin dins Ciutat. Perque axò de no sèbre may si n' han de fé ó no; y si seràn es Juñy ó es Setembre; y à lo milló les prorògan ó trasladan més envant; axò es lo més mal que pugan fé perque n' hi haja. No'n mancava altre qu' ara, *verbi gratia*, es llumajorés coménsasen à dí «Ses *Fires* d'enguañy no son pe Sant Miquèl: encara no sabem si les farèm pe Sant Francesch ó per les Vèrges.» ¡Ay! ¡ay! Bòns garròts agafarian.

—Vos pensau molt bé; per lo mateix no sé còm tot axò no heu ha previst es nòstro Municipi, y ha obrat des mòdo qu' ha obrat.

—Y jò si. ¿No ha sentit dí may que una barcada de pilòts se perderen? En essè molts, convèrsan, convèrsan, y no arriban à entendre se may. Aquí à Ciutat deu succehí lo que succeheix per la Vila que quant fan es Retgidós tothom heu vòl essè, y al cap d' un mes ningú s'acòsta à La Sala; y no més hey van es precisos à fòrsa d' estirades perque ets assumtos que resòlen sian *vàlidos*. També veitx qu' à la vila dins sa Consistorial no se tracta cap assumto amb sa bona fè y compaierisme que se deuria, sinó que n' hi ha que perque aquells diuen *sí*, ell diu *no*. Y tal vòlta per Ciutat passa dos doblés de lo mateix. Allà en tenim un de tan baña que sempre sempre vòl sortí amb la séua, maldament sia una còsa injusta, per conservá es séu puntet d'orgullo. Y un altre que fuitx de fam y de feyna y compòrta que tot fassa uy, per ell no incomodarse per rès. Y un altre qu' hey va entrá p' es séus fins y efèctes y no va més qu' à n' es séu negòci. Y aquells amos que de bona fè hey entraren per serví ets interessos des pòble han arribat à avorrirsè del tot per allà dins, y cansats de trobarse tots sòls no hey vòlen torná. Ara per ventura per Ciutat se pòden esplugá amb so mateix llum.

—Tot lo mon es mon, fòra Montuiri.

—Que'm dispens, Don Juan, sa méua franquesa, jò dich ses còses axí còm les sent. Y bèn dia tenga, qu' encara tench de veure un procuradó abans de tornar-men amb so *trempe* de les dues.

—Adios, l' amó'n Tòni.

—Ja donará molts de recaldos à sa senhora. ¡Conne, conne! ja no pensava amb ella.

PEP D' AUBEÑA.

UN DESENGAÑY.

Al ayre castells ne fá
Una jove enamorada;
Y pensa y riu y es ditzosa
Y pòrta encòses ses galtes.
Ja brodant pròp des balcó
Fitxa al carré ses mirades
Ja amb sa séua prima vèu
Hermoses cançons ne canta,
Ja llaugera corre y diu
A ses traydores criades
Que pòrtin molt d' amagat.
A n' aquell jove una carta,
Y tremola sa pobreta
Quant la dona à sa criada
Y torna à riure y cantá
Y no sap lo que li passa.
Sa mareta la se mira
Fentli sa mitja riaya
Pues estant sa fiya alegre
¿Còm no hey ha d' está sa mare?
¡Pòbre mare que no sap
Rès de sa carta amagada!
¡Pòbre mare que sonriu
Demunt sa séua desgracia.

Passan dies, passan nits,
Y sa jove enamorada
Passa ses nits y es dies
Derrera de ses persianes.
Un jove passa sovint,
Es un Tinent de l' armada
Plè de creus y lluhentons
Demunt es séu pit penjades,
Estrelles, galons y creus,
Que no sap si els hi donaren
Quant hey hagué aquella guerra
P' es valor ó p' es coratge.
Ses criades van y vénen
Y van y vénen ses cartes
De sa jove en es Tinent
Des Tinent à s' estimada.
¡Y sa pòbre mare riu
Demunt sa séua desgracia!

Un vespre d' aquells d' estiu
De Cèl blau y lluna clara.
Sa jove está à sa finestra
Y es jove de baix li parla:
—«Qui pognés, estimadeta,
» Esplicarte sa flamada
» Que consumeix es méu cò
» ¡Que consumeix sa méua ànima!
» Si volgués dí lo que sent
» No trobaria paraules
» Perque paraules no hey ha
» Per mon amor esplicarte.
» Tot es dia pens en tú.
» ¡Que vespres t' he somiada!
» Jò no sé lo que faré
» Si en tench de tú separarme.
» ¡Deu no ho fassa si pòt sè!
» ¡Deu no ho vulga ma estimada!»
Y sa pòbre jove ho creu,
¡Qui pognés desenganarla!

Un dia tota plorosa
Lletgía una larga carta
Que va trobá dins es llit
Devall es coxí amagada.
Tenia ficsos ets uys
Còm una estatua de marbre,
Demunt sa carta caygueren
Dues llágrimes amargues.

—«¡Ah mon amor! ¿perque'm deixes?
(Va dí plorant s' estimada.)
» Perque tens que viatjá
» Y corre per tèrra estranya?
» ¿No estarás bé al mén costat?
» ¿No saps tú que t' estimava?...
» No rès... ¿em deixes?... vesten
» Ja n' estich desenganada.
» Amor encès en trist jorr
» Apaga es caliu, apaga.»
Ja no riu aquella jove,
Aquella jove no canta
Y sa mare la se mira
Y no li fa sa riaya.

¿Y que s' han fet aquells sòmits?
Tot ha estat ilusió vana.
¿Y que s' han fèt es galons
Estrelles y creus penjades?
Tot ha estat hòyra d' estiu
Qu' un buf de vent l' ha allunada.
Sa bona jova no creya
Qu' aquell Tinent l' enganava,
Are ho creu y molt li còstan
Aquells sòmits y esperances;
Hey ha un adagi que ho diu:
«Ès vestits no fan es frases.»
Y la jove que ara plòra
També diu desenganada
—«Uns galons no m' enlluèrnan
» Ben convensuda estich ara
» Qu' uns bòns gorniments los pòrta
» Tant un hòmo còm un ase.»

SILENCIO.

SA TERTULIA DE SON REL.

I.

No cregueu, amantíssims lectors de L' IGNORANCIA, qu' anam are nòltros à darvos algunes llisçons d' agricultura, que no vendrian mal à més d' una dotzena d' ignorants que s' están *erre* que *erre* en no dexá ses carreres véyes per ses novelles, y tudan fèms, y pèrden llavó, y ségan còm sempre, y baten pitjó. Rès d' axò dirèm avuy; perque vendrán ses *Fires*, y ja no hey haurá exposicions d' industries, ni de carabasses, ni *Certámen* literari, ni buñòls, perqu' à Buñola ja ballan *boleros*; al ménos veurèm llaurá y cavá fondo y bé en es *Certámen* llauratòri, si Deu heu vòl.

Anam à parlarvos (amb molt de secret, còm se supòsa, perqu' hey ha moltes còses qu' encara que sian vères no's pòden dí en públich,) d' una convèrsa que tenian aquest hivèrn passat dins una sala de Son Rèl, unes quantes señores y un señó ja de mitj' edat, fadri, anomenat Don Jaume, que sòl passá llargues temporades à Son Plata, no molt lluny de per allà.

Escoltau bé.

—Bona nit tenga, Dona Coloma.

Aquest es es nòm de sa señora de Son Rèl, dòna de pa y tròs.

—Deu lo guard, Don Jaume. ¿Vostè per aquí?

—Venç a ferlos una visita.
—Una persona tan digna sempre es ben arribada.

—Vostè sempre està molt amable.

—Entri, entri. Cabalment ara l'estavam marmulant amb aquestes senyores; ben segü que no s'ho pensaria vostè.

—Còm som fadrí, no tendria res de particulá que tractassen de casarme. Pòden seguir sa conversa si meresch sa séua confiança.

—Foy, Dona Miquèla, (es una senyora fadrina de s'edat de Cristo,) deya qu'en el dia ets homos no van casadós; que volan y volan còm ses papayones, y may se pòsan; amb axò l'hem trèt a vostè, qu'es molt rich, y....

—No m'he casat encara per pò de sa pò; y no's que no heu necessiti.

—Si s'ha d'ofendre! Es estat que sa conversa hey ha duyt.

—No, senyora, molt al contrari. Jò los diré en pòques paraules perquè no m'he casat encara.

Ses costures, ó per milló di, s'ensenansa qu'es dona a ses atlòtes en tenen sa culpa.

—¿Que diu, Don Jaume? ¿Vostè inimich de s'ensenansa? No l mirava axí.

—No s'alboròt, Dona Coloma. Jò no som quantre s'ensenansa. Vuy sa dòna ben instruhida y ben educada, y axò no se lògra sense hònes escòles; però la vuy que sapia lo que jò ignòr y que no entenga moltes còses de ses que jò sé. No la vuy qu'en entrá a ca-méua haja de dexá ses séues habilidats a sa porta.

—Vostè parla amb enigmes. Fassa favó d'esplicarsè.

—Amb molt de gust. Una senyora còm vostè sab molt bé, qu'es matrimoni per aná conforme no ha de teni moltes restes, perquè'n realitat es *sustraendos* de sa dòna sòlen essé porgueres ó paya ó còsa pitjó. ¿Y quin nòm mereix lo que van a cercá a sa costura la major part d'atlòtes del dia?

—Si vostè sabés, (ara parla una de quinze anys que ja dú farina y ses ungles llargues,) sa pena que m'ha costat de fé una papelera de plomes y de burbayes per regalá a n'el tio Miquèl, y es temps y sa paciència qu'he hagut de mesté per fé una escaparata de papé picat per regalá a la senyora avi, no diria vostè axò. Un any redó s'en ha duyt, y axò que sa mèstra sempre m'estava demunt y m'ajudava.

—Vostè, Don Jaume, (ara en parla una que n té devuyt y dú cabeyss fins a n'es nas,) no deu sèbre ses dificultats que presenta es fé un paysatge de cabeyss ó de nipis....

—Senyoretas, perqu'heu sé cabalment, he dit porgueres ó paya. Vostés, fins aquí, no més m'han demostrat es séu talent, sa séua aplicació y hòns desitjos de lluhirsé quant se farán exposicions en es Col·lègi, còsa que jò no nech y, molt al contrari, qu'es molt més de lo que vostés se creuen. Lo que no veitx

ni vostés me demostrarán es: qu'aquests trabays en que moltes atlòtes ocupan es millós dies de sa séua vida, tengan aplicació alguna a ses necessitats de sa familia. Posant exemples me podré esplicá milló.

Suposém qu'arrib a casa amb un esqueix a n'es calsons y que no'n tench d'altres per canviarlos. Sa méua dòna sab brodá molt bé *al céfiro, a plumetis, a la caligrafia* y a tot lo que vulguen; però may ha cerzit, ni clavat un padás, ni sab per hon hey van; y es precis cloure aquell xap, tancá aquella boca. ¿No los pareix que si ella sab lo que jò no sé, qu'es de cosí, mos escusarém d'un disgust y d'una resta que ja no será de paya sinó de grá?

—Bòno, Don Jaume, aquestes senyoretas també cusan.

—Dona Coloma, jò no he dit que totes ses mamays hajan perdut es cervell: jò crech que n'hi ha que primé compran es vestit qu'es floch. Sa dificultat está en sèbre si un altre les ha endiumenjades a ses séues fies.

Dispensin ses méues impertinències. Jò'm retiraré porque ja's tart, y ademés, sentiria molestá aquestes senyores.

—Don Jaume, ¿ara mos deixa quant sa conversa está tan animada? Al ménos que torn demá, porque ja veu que vostè y aquestes senyoretas no están molt acordes.

—Li don paraula que tornaré. Bòna nit tengan.

MESTRE PER.

CONVERSA SOBRE FIRES.

—Ja no tendrém Fires,
S'estiu qu'ara vé.

—¿Que dius?—No't retgires.
Tot t'ho contaré.

—¡Jesús! ¡Jesús! que tròb axò d'estrañy
Y sortint còm sortiren ses d'estañy
Me creya que serian fóra mida.
—Ydò, fuyet, sa Fira ha fét fetxada.

—¿Que'm dius? ¿Y es ben vèra
Aquesta, Gabriel?

—¿Si es certa? y revèra
Còm allò es el Cèl.

—Quant vèya que sa Fira tant covava
Una còsa molt gròssa jò esperava.

—¿Que tròbes que no's gròssa sa qu'han fèta?
Ell tú a pòch pòch mos sortirà profeta.

—Jò d'aquesta trama
No'm puch avení,
Perqu'es gran Programa
Frissava lletgí.

—¿Y s'aviram que ja per durhi a vendre
Feya temps que tenia apareyat,
Ahont el duré? ¿Còm tots no se fan prendre
¡A Mallorca tot plá surt capgirat!

—Jò vetx qu'a n'es pòbles
Fan Fires y bé,
Y no rifan mòbles
Sense cap doblé.

—No res, tenguem paciència, y un altr' any
Les farém si qualcú hen prèn amb afany.
—Però bé, ell aquí no hey valen òros.
—Dexèt de tot, ses Fires no son Tòros.

—Jò tròb que milló
Sabém fé buñols
Que Fèstes.—Tens rahó
Mos pintam tots sòls.

—Llavò si es forastés xarran y diuen
Que no sabém fé res, y bé s'en riu
Des mallorquins, qualcú qu'es innocent
Sa culpa donarà a s'Ajuntament.

—Y es vé, si ley donan
Es ell qui la té.
No ha sabut fé Fires
Ni n'ha volgut fé.

H

XEREMIADES.

Diuen qu'enguany no tenim Fires
perque s'Ajuntament no ha volgut fé
un mal papé al costat de sa Diputació:
axí còm aquesta corporació populá, que
está rica y té es sèus servicis atesos, no
ha trobat prudent destiná cap cèntim
per tal objècte; no estava bé que s'Ajun-
tament que va *ranca sega*, gastás sense
sa mateixa prudència es fondos, que no
té, en *porros-fuyes*.

Axò si; conserva escondit tot aquell
entussiasme amb que vá encobehi es
projecte y el guarda per un altre ocasió.

Tròba qu'es més lò gastá en còses
més útils es *moraduxos*, per exemple
amb.... subvencioná ets artistes qu'han
d'aná a Roma per honra del país y pro-
fit d'ells mateixos.

Y preguntam nòltros: ¿Y abans d'aná
a Roma ahont han d'estodiá de pintá?
Perque sa nòstra Acadèmia no es més
que de segona classe, gracies a nòltros
mateixos que quant era hora no volgue-
rem que fós de primera.

Apropòsit d'aquestes subvencions:
diuen que sa Diputació vòl que no més
sian joves fins a certa edat es que pre-
tenguen utilisá aquella concessió, ex-
cluhint es que ja sian garruts.

Axò seria una manera indirecta de
protegí a determinades persones que
seria molt sensurable, tota vegada qu'es

doblés des pòbles s'han de gastà en còses de sa majó utilitat general y no d'aquest mòdo còm supòsan.

Ja veurán aquells qui hasta en es lleu hey tròban òssos còm es axí còm nòltros deym.

* *

Demá hey ha tòros.

Demá dins sa Plassa esposarán sa séua vida una dotzena d'homos. ¿Y per qué? Per doná gust à n'es públich.

¿Y aquest gust es còsa qu'heu paga?

¿Després d'aquesta satisfacció qu'haurán espermentades, sortiran ses persones més bones, més humanes, més honrades, més riques, més amants des trabay, més virtuoses?

Desgraciadament tot lo contrari. Sortiran amb ses butxaques buydes, amb so cò estragat, amb sa veu ronca, amb s'esperit animalisat, amb quatre hores manco de vida y de temps perdut y amb ses entrañes avesades à veure derramà sanch infructuosament.

No diguem rès des pòbres cavalls que allà pagarán el *pato*. Per qui estima aquests nòbles animals companeros de sa nòstra industria, sa séua mòrt violenta no dona cap satisfacció à ningú.

Per havé de passà pena no hey volem aná.

¿D'ignorants! dirá colcú.

Ydò; ignorants som amb aquesta matèria y amb molta d'honra heu volem essé.

* *

No volém parlá d'aquesta pòbre dòna viuda recen-casada qu'es mòrta devés sa plasseta de San Nicolauet ni de lo qu'ha passat aquests dies per allà pròp, perqu'es assumto qu'está en mans des Jutge; però mos agradaria podè averiguá si pòden havé influït amb sa séua mòrt aquests escàndols que per allà hey ha haguts, y qu'es Municipals podian havé evitat en part. ó al manco fé que no haguessen durat tant.

Qualque dia será bòn dia y en tornarem parlá.

COVERBOS.

Dos homos admiravan s'altre dia s'edifici que sa Diputació axeca à la Misericòrdia, y un deya à s'altre:

—¿No tròbes qu'es massa gran?

—No, (respongué es preguntat,) ja veurás tú còm encara será petit, si venen un parey de *Cans-mascles* més.

* *

A una fonda hey va entrá un sollicherich y s'assegué à una taula. Es mosso hey và y li demana que se li ofereix.

—Un plat de sopa, (respongué.)

A un'altre taula hey havia un fran-

cés que també en menjava, y es sollicherich repará que dins es plat des francés hey havia dues mosques y quant li dugueran es seu no més n'hi tenia una; crida es mosso y li diu:

—¿Akest seño ke paga més ke yò?

—No seño, (respongué es mosso.)

—¿Ydò, perke 's ke à ell li donan més material ke à yò.

* *

N'Ayneta es una *polla* molt guapa y fina, però té sa veu molt arrogant.

Un dia se passetjava y vé un cégo que demanava llimosna, s'hi atracá y donantli dos cèntims li digué:

—Jau, germanet.

—*Gracias, mi Coronel*, (respongué es cégo.)

* *

Dues dònes se passetjavan y tenian aquest parlament:

—Avuy som anada à comprá farina, y l'amo quant m'ha vista ha tirat es capell en terra. Ja n'hi té pòca de sanch en aquella cara séua.

—¿Ca! T'equivòques, (respongué s'altre.) Si fa poch dies que va tení s'otxipè-la.

* *

Un pagès de Santa Eugènia va corre ses quintes, y quant fonch à n'es registrá, li demanaren si tenia rès qu'al-legá.

—Sí, (respongué.)

—¿Y qu'es lo que tens?

—No som bò.

—¿Y perque?

—Perqu'he estat à quatre cases y m'han enjagat abans des mes.

ANUNCIS.

L'IGNORANCIA publica anuncis curts à un real sa retxa. Los reb s'Administradó Don Mateu Rotger, Cadena de Cort, núm 44.

L'*Avens*, (periòdich.)—Es una revista mensual catalana que dú bòn gravats y que sòls costa mitx duro s'any.

Es número de Maix dú es sigüents articles: *La Banda de Bastardia*.—*Darwin*, per V. Almirall.—*L'Amor y Cathalunya*, (poesia) per J. Massó y Torrents.—*La Ciència*, per Baltasar Champsaur y Sicilia.—*Bibliografia*.—*Noves*.—*Anuncis*.

S'hi suscriuen en es carré des Pi, n.º 8, pis primer, Barcelona.

Los Cargos Públicos.—Es un periòdich *Revista Hispano-Ultramarina* que publica retratos de personatge y está escrit per serví d'*òrgano* à tots ets empleats. De cada dia aquest periòdich té més acceptació pe s'objècte que s'ha proposat de defensá ses classes à qu'está dedicat.

Sa suscripció es à Madrid, carré de la Reyna, n.º 8, pis baix, y es preu 6 pessetes cada any.

La Vanguardia, (diari federal.)—S'hi suscriuen à Madrid, carré de Trafalgar, n.º 21, pis principal. Un any per provincies, 20 pessetes.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Cadascú sap quin pa l'assacia.*

SEMBLANSES.—1. *En que pren mides.*

2. *En que pesa.*

3. *En que té capítol.*

4. *En que hey ha mòlt.*

TRIANGUL.....—*Caminé-Camin-Cami-Cam;Ca;C*

PREGUNTES...—1. *Fugi correns.*

2. *Que sia s'homo sort y sa dona cega.*

CAVILACIÓ.....—*Sabater.*

FUGA.....—*Qui ca neix ase no pòt mori ruch*

ENDEVINAYA...—*Ses Fires y Festes de Ciutat.*

GEROGLIFICH.

II S : S :: MIR à CLE

UN ÀRABE.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla Roma à una chata?*
2. *¿Y un pescadò de lisses à ses fadrines del dia?*
3. *¿Y s'Ajuntament à un liri?*
4. *¿Y un rellòtge à una atlòta malfanera?*

M. DULEY.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un lleor; sa 2.ª, una fruyta; sa 3.ª, lo que fa sa mèua *tela*; sa 4.ª, lo que diu que fa; sa 5.ª, lo que es ella; sa 6.ª, un metal; y sa 7.ª, una lletra.

UN HOMO.

XARADA.

Sa primera sílaba es
Una nòta musical:
Sa segona també heu es;
Y sa tercera es igual.
Y es mèu *tot* es un verb
En mallorquí molt usual

G. R. DE PHILIPPEVILLE.

CAVILACIÓ.

MATANSES

Compòndre amb aquestes vuyt lletres un linatge mallorquí.

MADÓ XAMENA.

FUGA DE CONSONANTS.

.A..A. .A.E. .E.E.E. .A..E.
DUCH D'ETCHEM.

ENDEVINAYA.

Son cinch señoretas
Primetes y curres,
Quant una es vesteix
S'altre se despuya.

TORRA-PIRES.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

3 JUÑY DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.